

CHRISTUS IN HET MIDDEN VAN ZIJN GEMEENTE

Lezen:

Openbaring 1:1-20

Inleiding

Openbaring is geen boek dat bedoeld is om ons vooral nieuwsgierig te maken naar de toekomst. Het is allereerst de openbaring van Jezus Christus. Hij maakt Zich bekend aan Zijn gemeente, juist in een tijd van verdrukking en onzekerheid. Johannes ontvangt deze boodschap op het eiland Patmos. Hij is daar niet vanwege een vakantie, maar vanwege zijn trouw aan Gods Woord en aan de getuigenis van Jezus Christus.

Ook wij leven in een wereld waarin de kerk onder druk staat. Soms komt die druk van buitenaf, soms van binnenuit. Er zijn zorgen over de toekomst, over de trouw van gemeenten en over ons eigen geestelijke leven. In dit hoofdstuk wordt ons niet in de eerste plaats een schema van de eindtijd gegeven. Wij zien Christus Zelf. Hij is de levende Heere, die Zijn kerk kent, bewaart en regeert. Dat is de vaste grond onder de voeten van iedere gelovige en van iedere gemeente.

Bijbelstudie

De eerste verzen leggen de oorsprong van dit boek bloot. Het is de openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft. De boodschap komt dus niet voort uit menselijke fantasie of uit de godsdienstige gedachten van Johannes. God wil Zijn dienstknechten laten zien wat spoedig geschieden moet. Christus geeft deze openbaring door Zijn engel aan Johannes, zodat hij haar aan de gemeenten kan doorgeven.

Het doel is niet alleen dat mensen kennis nemen van de inhoud. Er klinkt een zaligspreking voor wie leest, voor wie hoort en voor wie bewaart wat geschreven staat. Lezen en horen moeten uitlopen op bewaren: gehoorzamen, vasthouden en volharden. Gods Woord vraagt niet slechts om belangstelling, maar om geloof en gehoorzaamheid. De tijd is nabij. Dat betekent dat Gods handelen met deze wereld beslissend op Zijn doel afgaat. Voor de gemeente is dat een aansporing om niet zorgeloos of halfslachtig te leven.

Johannes groet de zeven gemeenten in Azië met genade en vrede. Die groet komt van de Drie-enige God. De Heere wordt genoemd als Degene Die is, Die was en Die komen zal. Daarmee wordt Zijn eeuwigheid en onveranderlijkheid onderstreept. Mensen en omstandigheden wisselen, maar God blijft dezelfde. De zeven Geesten voor Zijn troon wijzen op de volheid van de Heilige Geest, die in en onder de gemeenten werkt. Het getal zeven heeft in dit hoofdstuk

een volheidsbetekenis: de boodschap is gericht aan zeven concrete gemeenten, maar daarin wordt de gehele kerk aangesproken.

Daarna klinkt een rijke belijdenis over Jezus Christus. Hij is de getrouwe Getuige. Hij heeft Gods waarheid volkomen bekendgemaakt en is daarin trouw gebleven, ook toen dit Hem het leven kostte. Hij is de Eerstgeborene uit de doden: niet slechts iemand die uit de dood is opgewekt, maar Degene die als Overwinnaar boven de dood staat. Hij is ook de Overste van de koningen der aarde. Geen wereldmacht heeft uiteindelijk het laatste woord.

Wat Christus voor Zijn gemeente betekent, wordt persoonlijk verwoord: Hij heeft ons liefgehad en ons van onze zonden gewassen in Zijn bloed. De gemeente bestaat dus niet uit mensen die zichzelf hebben verbeterd of door eigen inspanning aanvaardbaar zijn geworden. Haar hoop ligt in de liefde van Christus en in Zijn offer. Zijn bloed reinigt van schuld. Dat is geen goedkope troost. Het spreekt juist ernstig over de werkelijkheid van onze zonde en over de hoge prijs van onze verlossing.

Christus heeft de Zijnen gemaakt tot koningen en priesters voor God en Zijn Vader. Dat betekent niet dat christenen zelfstandig over anderen heersen. Zij mogen onder Christus dienen, bidden, getuigen en leven tot Gods eer. Het priesterschap wijst op toegang tot God en op een leven dat aan Hem wordt toegewijd. De gemeente is geroepen om in deze wereld niet op te gaan, maar God te dienen.

Vers 7 richt onze blik op de komst van Christus. Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien. Zijn komst zal niet verborgen of slechts voor enkele ingewijden zijn. Zij zal openbaar en onontkoombaar zijn. Voor wie Hem liefheeft, is dat de vervulling van de hoop. Voor wie Hem verworpen heeft, brengt Zijn komst rouw. Het hoofdstuk houdt ons daarmee weg van een oppervlakkig geloof. Christus is niet alleen de Zaligmaker over Wie wij kunnen spreken; Hij is de komende Rechter voor Wie ieder mens verschijnt.

Hij noemt Zichzelf de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde. Hij omvat de hele geschiedenis. Alles begint bij Hem en alles loopt uit op Zijn doel. De machtige aanduiding "de Almachtige" laat zien dat niets Zijn plan kan tegenhouden. Dat is bijzonder troostvol wanneer de kerk klein lijkt, wanneer de samenleving zich van God afkeert of wanneer ons persoonlijke leven door zorgen wordt beheerst.

Johannes noemt zichzelf de broeder en medegenoot in de verdrukking, in het Koninkrijk en in de lijdzaamheid van Jezus Christus. Die drie zaken horen bij elkaar. Wie bij Christus hoort, deelt in Zijn Koninkrijk, maar leeft ook in een wereld waarin volharding nodig is. Het christelijke leven wordt niet voorgesteld als een weg zonder moeite. Johannes is op Patmos vanwege het Woord van God. Toch is hij daar niet buiten Christus geraakt. Juist daar ontvangt hij een ontmoeting die de kerk door alle eeuwen heen bemoedigt.

Op de dag des Heeren is Johannes in de geest. Hij hoort achter zich een grote stem, als van een bazuin. De stem beveelt hem te schrijven en de boodschap aan de zeven gemeenten te zenden.

Het Woord moet niet verborgen blijven. De Heere kent Zijn gemeenten bij name: Efeze, Smyrna, Pergamus, Thyatira, Sardis, Filadelfia en Laodicea. Het zijn geen anonieme groepen. Christus richt Zich tot concrete gemeenten met hun eigen omstandigheden, verleidingen, trouw en gebreken.

Wanneer Johannes zich omkeert, ziet hij zeven gouden kandelaren. In het midden daarvan staat Eén die op de Zoon des mensen lijkt. Het beeld is indrukwekkend. De kandelaren stellen de zeven gemeenten voor. Zij behoren licht te verspreiden, maar hun licht is niet uit henzelf. Christus staat in hun midden. Dat is tegelijk een troost en een ernstige zaak. Hij is nabij, maar daarom ziet Hij ook alles wat in de gemeente gebeurt.

De beschrijving van Christus spreekt van majesteit, heiligheid en oordeel. Zijn lange kleet en gouden gordel wijzen op waardigheid. Zijn witte hoofd en haar spreken van zuiverheid en eeuwige wijsheid. Zijn ogen als een vlam vuur laten zien dat niets voor Hem verborgen blijft. Zijn voeten als blinkend koper drukken kracht en vastheid uit. Zijn stem als het geluid van vele wateren is machtig en indrukwekkend. Uit Zijn mond gaat een scherp tweesnijdend zwaard: Zijn woord is beslissend en dringt diep door. Zijn aangezicht straalt als de zon. Johannes kan deze heerlijkheid niet verdragen en valt als dood aan Zijn voeten.

Dan legt Christus Zijn rechterhand op hem en zegt: "Vrees niet." Dat bevel komt niet doordat Christus minder heilig zou zijn geworden, maar doordat Hij Zich als de levende Zaligmaker bekendmaakt. Hij is de Eerste en de Laatste. Hij is dood geweest, maar leeft in alle eeuwigheid. Zijn dood was werkelijk, maar Zijn opstanding heeft de dood overwonnen. Daarom bezit Hij de sleutels van de hel en de dood. De macht over leven en sterven ligt niet bij de keizer, niet bij de vijanden van de kerk en niet bij het noodlot, maar bij Christus.

Ten slotte verklaart Christus de verborgenheid van de zeven sterren en de kandelaren. De sterren zijn de engelen van de gemeenten en de kandelaren zijn de gemeenten zelf. Hoe precies de engelen moeten worden verstaan, blijft onderwerp van uitleg, maar duidelijk is dat Christus de gemeenten in Zijn hand houdt. Hij draagt verantwoordelijkheid voor hen en houdt hen vast. De kerk leeft dus niet van menselijke kracht. Zij wordt bewaard door Hem Die in haar midden wandelt.

Dit hoofdstuk roept ons op tot eerbied, vertrouwen en trouw. Wij moeten niet alleen vragen wat de toekomst brengt, maar vooral Wie de toekomst in Zijn hand houdt. Christus is machtig en heilig, maar Hij spreekt ook tot Zijn bevende dienstknecht: "Vrees niet." Wie door genade aan Hem verbonden is, mag midden in verdrukking en onzekerheid weten dat de levende Heere Zijn gemeente kent en bewaart.

Vragen

1. Wat leert vers 1 over de oorsprong en het doel van de openbaring?
2. Waarom worden niet alleen de lezers, maar ook degenen die horen en bewaren zalig

genoemd?

3. Wat betekent het voor u dat Christus de getrouwe Getuige en de Overste van de koningen der aarde is?

4. Hoe ziet u in vers 5 en 6 de grond en de roeping van de gemeente?

5. Welke ernst en welke troost liggen in de aankondiging dat Christus komt?

6. Wat zegt Johannes' houding op Patmos over het leven van een christen in verdrukking?

7. Wat leren de zeven kandelaren en de verschijning van Christus over Zijn verhouding tot de gemeente?

8. Welke betekenis heeft Christus' woord: "Vrees niet" voor uw persoonlijke geloofsleven?